

* * *

יוסי גמזו

הידעת את הארץ בה הרמון פורח?

לעילוי נשמתם של סמל תומר חזן וסמ"ר גבריאל קובי זכרם לברכה,
קורבנות השנאה הפנאטית

הידעת את הארץ בה הלימון פורח?
(י.ו. גתה: "דיוואן מזרחי-מערבי")

הידעת את הארץ בה הרמון פורח
לא על עצי-הפרי, לא בין עלים, לא בעמקום
אורצל הבסתנים – כי אם ברעם הפורע
חיים וגורלות שסונרי האש סמאום
בבהק החובר פתאם לנפץ הקורע
בשרם של נערים חפים שלא חטאו במאום?

הידעת את הארץ בה הצרורות אינם עוד
צרורות פרחים כי אם צרורות אבני המשטמה
וצרור קליעים בזיל-הזול
ומנות בחנם עוד
לנגמלים מחיק אדם אף לא מן האימה?

הידעת את הארץ בה בקבוקי היין
פחותים במספרם מבקבוקי-התבצרה
והיומיום – אטליז שותת ומחיר-אדם הוא אין
בבנק הדם ובורסת השנאה הממאירה?

הידעת את הארץ בה הרעב, העני
בדמן מתנות העזובה והפליטים
ולא פחות מרף בג'ואריש, בקטמונים
קטנים מרעב-האדמה לעוד זבחי-מתים?

הידעת את הארץ בה החיים הם פיס
בין הקיום והאיום, בהפער לעות
עפר זולל גויות על קו התפר סמור התיל
בין הפתאם לתהום,
בין העוד לא
והלא עוד.

אם לא ידעת – לך לך, נפל וגלוי עינים,
נפל מגבה מגדלי-השן של התמימות
וגלוי עינים עד זועה – אל ארץ בה אין בית
שלא נגזר בו כל שעה על השפיות למות.

ארצו שכוחת-האל של אל אוטופי שהבטיח
שלום איש תחת גפנו ולא קים זאת מעולם,

אַרְצֵם שֶׁל אֲשֵׁלִיּוֹת-הַכּוֹחַ הַנוֹשְׁרוֹת כְּטִיחַ
וְשֶׁל שְׂרִידֵי הַהֶגְיוֹן שֶׁנֶּאֱלַם קוֹלָם.

מִי שֶׁסָּבוּר כִּי פָּסוּ מְשֻׁדוֹת כְּנֻעַן וְעָרִיָּה
יְמֵי הַגְּהִילָה וְחֻשְׁכַת הַבְּלִי עֲכוּ"ם,
יְמֵי הַבְּעָרוֹת הַמְקַרֵּיבָה אֶת נַבְעָרִיָּה
עַל מִזְבְּחָם שֶׁל אֱלִילֵי הַטֶּבַח – שְׂיָקוּם !

שְׂיָקוּם וְיִרְאֶה אֵיךְ כְּלָנוּ עוֹבְדִים לְתַנְאִטוֹס, לְמַלְךְ, לְכַאֲרוֹן,
הֵם וְאֲנַחְנוּ, סְבִיב לְשַׁעוֹן, יוֹם וְלַיְלָה, שְׁעוֹת נוֹסְפוֹת
וְתַנְאִטוֹס חוֹלָה בְּבוֹלִימָיָה קָשָׁה
וְהַמְלֶךְ צָמֵא-דָם וְנִחַר עוֹד
וְכַאֲרוֹן, כָּל בָּקָר, מִשִּׁיט עַל הַסְּטִיפָס עוֹד טְרַנְסְפוֹרְט קַבְּלָנֵי שֶׁל גּוֹפּוֹת.

וְאַצְבַּע עַל הַהֶדֶק וְהַהֶדֶק אֵין נוֹצֵר בּוֹ
וְהָרֵג מוֹלִיד הָרֵג, בְּלִי לְחַמֵּל וּבְלִי לְחַדֵּל
וּמְנוֹת מְטַפֵּס בְּחַלּוֹנִים וְאֵין עוֹצֵר בּוֹ
בְּאַרְץ שֶׁהַפְּכָה לְבֵית-עַלְמִין אַחַד גְּדוֹל.

בְּאַרְץ מְטַעֲנֵי הַחֲבֵלָה וְהָאֲוֵלָה,
בְּאַרְץ רֹאשׁ וְנִשְׁק חָם וְרִצַּח בְּדָם קָר,
בְּאַרְץ הַשְּׁהִידִים הַשׁוֹבְקִים בֵּין אֵשׁ לְהֵלֶם
בְּלִי שׁוּם בְּתוֹלוֹת וְשׁוּם גֵּן-עֵדֶן מוֹת-כְּלָבִים עָקָר.

בְּאַרְץ הַזִּיּוֹנוֹת-הַשְּׁוֹא וּמְשִׁחִיּוֹת-הַשְּׁקָר,
בְּאַרְץ הָאֵף שֶׁעַל בָּהּ אֵין שַׁעַל בְּלִי קְבָרִים,
בְּאַרְץ בָּהּ לֹא אָנוּ וְלֹא הֵם נִחְיָה בְּשִׁקְט
לְפָנֵי שְׁנַת־בְּגָר סוֹפְסוֹף
מִשְׁנֵי הַעֲבָרִים.

הָאֲדָמָה, אֶל-אַרְד־הַזֹּאת, זֹו שֶׁשֶׁפֶךְ בָּהּ קִין
אֶת דְּמֵי אָחִיו, רוֹאֶה כִּיצַד בְּמִקּוֹם לְחַפֵּר גְּמוֹת
לְיַחְזְרֵי הַתְּאֲנָה, הַתְּמָר וְהַזֵּית
קוֹבָרִים אָנוּ בְּלִי הֶרֶף אֲנָשִׁים וְחִלּוּמוֹת.

וְהַסְּכָלוֹת, שֶׁפַח אֲבָנִים כּוֹחָה, שׁוֹכַחַת
כִּי מֵאוֹתָן אֲבָנֵי יְדוּי, אוֹתָן מְצַבּוֹת קְבָרִים,
אוֹתָן חוֹמוֹת סְלֻעֵי הַמַּחְלָקַת וְהַפְּחַד
נִתֵּן לְבָנוֹת כָּל רִגְע
לֹא חוֹמוֹת
כִּי אִם גְּשָׁרִים.

וְכִי כָּל שֶׁהַתְּקוּוֹת צוֹנְחוֹת תְּהוֹמָה
וְקוֹל תְּבוּנָה מְחַרֵּשׁ בְּסֵאוֹן פְּצוּץ רוּעֵם
כֶּף מְתַרְבִּים אֶצְלָם הָרִישׁ וְהַטְּרַכּוּמָה
וְשֵׁם וְכֵאֵן קוֹבָרִים אֲבוֹת אֶת יְלָדֵיהֶם.

וְהַסְּמִנְטִיקָה, שֶׁהַשְּׁנֵאוֹת הַתִּישׁוּ
אֶת פְּכַחוּנָהּ מוֹל אֲבָדָנוּ שֶׁל הַבֶּשֶׂר

עוד לא קלטתה את משמען האמתי של
מלים כוזבות כמו "נצחון" ו"אינתיסאר".

כי במבחן הזמן המר אין מנצח
מלבד המות המגדיל את תפוקותיו
והמרחיב יום-יום בתאות-רוצח
את תחום שטחי חלקות-הקבר בשדותיו.

אני יודע שאני נשמע נאיבי
ושמשני צדי מתרס-החמומים
אין איש רואה שום שביב של אור אלטרנטיבי
אך התמימות אינה הרע שבחמומים
כי הפנטיות, שהיא מחסום-המנע
לכל מוצא מן המלכוד הלא נפתר
בלי צל ספק, כפי שמוכח, גרועה ממנה
והיא גובה גובינות-שכול בכל אתר.

וכך, בתאם-הפכים פרדוקסלי
שמששים בו מתלהם במתלהם
תוף הנצחת פלחן-הדם הקולוסלי
חוכרים פסילינו, על כרחם, לכסיליהם
מבלי לתפס כי אם לנצח תאכל חרב
ואם כל צד יהיה לקוד הזה כבול
נהיה כלנו כאן למחול-שדים זה טרף
והסכלות תחגג משני עברי הגבול.

הנצחון, אליו לנצח לא תגענה
רגלי הרץ המבשר, יהא תמיד
רק אחיזת עיני פתאים, פאטה מורגאנה
כל עוד נוסף יום-יום למות ולהמית.

ורק ביום בו לא יהיו יותר בינינו
מנצחים ומנצחים, אותו צרוף
מפרך מראש, נראה כלנו בעינינו
את נצחונה של התבונה על הטרוף.

אהוד: תחילה חשבתי שאתה כותב על הטרוף הרצחני הערבי והמוסלמי אשר חוגג סביבנו
— אבל כאשר הבנתי שאתה מתכוון בעיקר אלינו, אנחנו והפלסטינים — אנחנו שכביכול הננו
אחד משני הצדדים במשוואה של "למות ולהמית", אז, תסלח לי, אנחנו לא אשמים! לא
מטיפים שנאה ורצח! ואנחנו גם חיים בגן עדן לעומת מה שקורה מסביב — ומפני כך הקינה
הנוראה שלך נראית לי קצת מוגזמת!